

Nad Zlovrchom sa už od rána vznášalo čierne mračno. Nepochybne sa schýľovalo k búrke. Prudký vietor kmásal lístie na hrubizných konároch starých dubov a bukov. Lesu na Zlovrchu sa sekera jakživ nedotkla. Nikto na to prekliate miesto nechodil. Ani len vedma Čaroslava sa naň neodvážila. Podľa Čaroslavi na Zlovrchu kedysi sídlili divoký ľudia z dlhočiznými bradami. Barbari. Keď však do Podunajska pritiahla tá divá avarská pliaga, títo dlhobradí odtiahli na západ. Čaroslava sa domnievala, že na Zlovrchu zrejme mali svoju svätyňu alebo obetisko a tá potvora sídliaca na kopci bola ich božstvom ktorému sa klaňali. To však teraz bolo Slovomírovi všetko jedno. Musel sa pomstiť. Musel. Na kopec vyrazil od juhu, od osady. Prešiel cez pšeničné pole, cez trnkami porastený mierny svah, až začal stúpať do strmého kopca porasteneho starými dubmi a bukmi. Neuvažoval nad tým, ako to dopadne. Proste odhodlane stúpал do kopca. Oči, uši aj čuch mu pracovali na plné obrátky. Ostrá širočina za opaskom ktorú mu dal ráno Zemin ho ako tak upokojovala. Zemin sa ho ráno keď vyšiel zo svojej polozemnice pokúšal zastaviť, no Slavomír sa nedal. Zemin bol jeho dobrý priateľ a tak mu aspoň vtlačil do rúk svoju širočinu. Vedel že sa Slavomír pravdepodobne nevráti, no keď nemal odvahu s ním ísť, pomohol mu aspoň takto.

Keď Slávo prechádzal okolo Zeminovho domu a díval sa na čierne mračná nad Zlovrchom, z dverí na zemnice sa odhrnula vypracovaná diviacia koža a vykukol s nich Zemin. Keď zbadal Sláva, vyskočil von a zastavil ho.

- Slávo, počkaj - zakričal a pobehol za ním.

Slávo nezastal. Zvierajúc v ruke porisko oštetu kráčal ďalej na sever. Za lakeť ho však chytila silná ruka a zastavila ho.

- Slávo, prosím ťa, nechod' - pozrel prosebne na Slavomíra Zemin akoby mu čítal myšlienky a vedel kam ide.

- Musím - ozvala sa postava v prostej ľanovej halene s potemnenou tvárou a čiernymi očami plnými smútku,- som im to dlžni. Aspoň toto keď už som ich neochránil.

- Nie, nemusíš. Ideš na smrť. Ostala ti ešte Dobromila. Kto sa o ňu postará ?

Slávo to prešiel mlčaním upierajúc zrak na Zlovrch.

- Nech ťa bohovia opatrujú, Zemin – nakoniec vyriekol Slávo, vytrhol sa zo Zeminovej ruky ktorá už poľavila stisk a kráčal ďalej.

Zemin pochopil že už nič nezmení. Slávo bol skalopevne rozhodnutý. Vbehol naspäť do svojej zemnice a keď vyšiel von, v rukách zvieral masívnu širočinu. Dobre mu slúžila a dokonca mu aj zachránila život. Rozbehol sa za Slávom a zastal mu cestu. Keď Slávo zbadal v Zeminových rukách sekeru, rýchlo uchopil oštet do oboch rúk.

- Hó bratu –uskočil Zemin trochu vzad - nechcem do teba rúbať. Chcem ti dať túto širočinu. Aspoň tak ti pomôžem.

Slávo si krátko premeral širočinu temným pohľadom a nakoniec zbraň ticho prijal. Zastrčil si ju za opasok a pozrel na Zemina a smutne zašepkal - Zbohom, brat môj- a vykročil.

- Nech Perún stojí po tvojom boku, Slávo – zašepkal Zemin a smutne hľadel na svojho druhu, až kým nezmizol v diaľke , preklínajúc sa že nemal odvahu s ním ísť.

V diaľke preťal temnú oblohu blesk a hlasne zahrnelo. Slávom len tak trhlo. Kľčovito zvieral v spotených dlaniach oštep a postupoval do vrchu. Našľapoval s takou opatrnosťou, že pod ním nezaprašťal jediný konárik a nezašušťal jediný lístok. Napriek hnevu a odhodlaniu s akým sa sem vydal sa bál. Bál sa tej hnusnej beštie a nenávidel ju za to ešte viac. A hneval sa aj na seba. Počul krik. Počul vresk. Počul ten strašný rachot keď potvora vyčíňala a napriek tomu sa len schúlil vo svojej dielni. Schúlil sa a čakal. Čakal kým všetok ten zhon neprestane. Až potom vyšiel z úkrytu.

Strhol sa. Kdesi z vrcholu kopca zaznel zvuk. Zvuk lámania. Slávo zbystril sluch. Mľaskanie a chrupot. Znelo to ako keď psi v osade rozoberali kosti a zvyšky zo zarezanej ovce.

Potvora z osady v noci odvliekla dve kozy. Možno ich práve trhá na kusy a zastihol by som ju nepripravenú, napadlo ho.

Pridal do kroku a začal rýchlejšie stúpať do vrchu tmavým dubovým lesom. Zastavilo ho skalisko. Musel ho obísť a prejsť na východnú stranu kopca, pretože skálie bolo príliš strmé ba priam kolmé. Opatrne našľapoval a pomaly sa blížil k temenu vrchu. Odkiaľsi zhora sa ozvalo prasknutie lámanej kosti.

Slávo stuhol. Opatrne sa zakrádal nahor.

Mľaskanie a ďalšie prašťanie kostí. Potvora bola zahĺbená do pochutnávania si na vykrmených kozách a ničomu inému nevenovala pozornosť.

Slávo sa schoval za mohutný dub. Už bol temer na vrchole kopca. Opatrne vyzrel spoza kmeňa a zbadal kyvotajúce sa liesky. Znova mľaskanie a hlasné funenie. Potvora bola medzi lieskami. Tam si pochutnávala na čerstvej koristi. Slávo zahliadol obrovský, dokmásaný ryšavý chrbát tej hnusnej obludy. Už ju raz videl. Vtedy keď, keď ... Mnoho nocí ho ten ozrutánsky medvedisko strašil v snoch. Ťažko povedať či to vôbec bol medveď. Ryšavý ošúchaný kožuch pokrýval chudé šľachovité telo dlhé dve siahly. Hlavu malo medvedisko celú dotrhanú, ako divý pes. Jedno ucho odtrhnuté, ňufák preťatý bielymi pásmi jaziev.

Slávo pevne zovrel oštep. Bál sa no napriek tomu vykročil v pred. Opatrne našľapoval na starým lístím pokrytú zem aby sa neprezradil. Ako postupoval k lieskam, uvidel temer celého medveďa. Červené bľiace oči pozerali na krvavé zvyšky kôz a obrovské žlté zubiská ich trhali. Medveď lačne prehltal veľké sústa kozľaciny. Lenivo pri tom ležal a hlavu si podopieral veľkou labou, ktorá sa končila množstvom ostrých, miestami polámaných pazúrov.

Slávo sa opatrne blížil. Už bol od ozruty len zo päť siah. Ešte kúsok. Ešte kúsoček. Hlavou mu preletela krátka modlitba ku Perúnovi. Spravil ďalší krok. Ešte jeden a zodvihol oštep chystajúc sa s celej sily ho mrštiť do tej prekliatej obludy. Vtom sa medveď strhol. Vypustil s papuľi obhryzenú kosť a pozrel na Sláva. Ten nečakal a vrhol oštep.

Medvedisko sa nečakane prudko vymrštilo a oštep zmizol za lieskami a zarachotil na skalisku na južnom svahu kde bol strmý zráz.

Slávo stuhol. Všetky pocity zmizli. Smútok, hnev, pomsta. Nahradil ich strach. Medveď zamrmľal, zafučal, nenávistne pozrel červenými očami na Sláva a vyrázil. Slávovi to pripadalo ako večnosť. V diaľke zahrnel ďalší hrom. Z čiernych oblakov sa spustil dážď, no kým dopadli prvé kvapky medveď už bol pri Slávovi. Jediné čo Slávo stihol spraviť bolo žmurknúť. Medveď doňho v plnej rýchlosti narazil a Slávo odletel k najbližšiemu dubu do ktorého narazil tak prudko, že mu vyrazilo dych a niečo nahlas prasklo. Pocítil prudkú bolesť pri ľavej lopatke a chcel vykriknúť no vydal iba akési chrčanie. Skotúľal sa dole brehom a pritom narazil na vyčnievajúci koreň ľavou, zlomenou lopatkou. Divo zaskučal. Siahol po širočine no za opaskom ju nenašiel. Obzrel sa. Hore pri dubu do ktorého narazil stál medveď. Zafunel a divo naňho pozeral. Slávo zbadal širočinu. Ležala medzi medveďom a ním uprostred lístia.

Slávo umazaný od zeme a mokrého lístia ktoré sa začalo pod náporom ťažkých kvapiek meniť na blato konal nemysliac. Ovládol ho strach. Prestal vnímať bolesť. Prudko vyskočil a rozbehol sa. Medveď zúrivo zavrčal a vyrzil. Slávo hnaný strachom a prirodzenou ľudskou túžbou po prežití dorazil k cieľu prvý. Schmatol širočinu a rozkročil sa. Tesne potom dobehol medveď.

Slávo bol v nevýhode pretože útočil do kopca. Prudko sa rozohnal a sekol. Sekera sa mu nanešťastie pošmykla a trafil maca naplocho po chrbte. Zúfalo zaskučal.

Medveďa ohromilo čo sa stalo. Ešte nikdy sa ho nedotkla zbraň dvojnožcov a tobôž nie smrteľných dvojnožcov. Pravda. Už ho zranilo veľa bytostí ale nikdy nie táto úbohá chamrad'. Dvojnožci ho vždy mali v úcte a dokonca mu nosili vlastných ľudí ako obeť.

Medveď v rýchlosti preletel okolo Sláva lebo nestihol zabrzdíť. Slávo to využil , skočil v letku sa rozohnal širočinou a sekol medveďovi do zadku.

Vystrekla čierna krv. Odporná smradľavá brečka ofrkala Slávovi ruky a tvár. Medveď rozzúrene zavrčal a prudko sa otočil. Rozohnal sa labou. Slávo chcel uskočiť doprava, no kameň pod jeho nohou sa uvoľnil, Slávo sa zatackal a medveď mu svojimi pazúrami roztrhol nohavice z jelenej kože a pod nimi pravé lýtko. Pazúry sa nezaryli hlboko no stačilo to na to, aby Slávo strašne vykrikoval. Podarilo sa mu udržať rovnováhu. Znovu sa zahnal širočinou no niečo mu prasklo pri ľavej lopatke a tak sekera len neškodne ovisla v jeho pravačke. Spravil pár krokov dozadu.

Medvedisko malo ryšavé chlpy premočené a lepili sa mu na telo. Zúrivo zafunelo a vrhlo sa v pred. Medveď schňapol Sláva za ľavú ruku. Zuby sa zaryli do lakťa. Drvené kosti hlasno zapraskali. Medveď začal sláva vláčiť hore a dolu. Mykal s ním až ho nakoniec pustil a šmaril ním o zem. Slávo sa chytrou ohnal sekerou a zasiahol medveďa za ľavé ucho. Znova tá odporná smradľavá čierna krv.

Medveď znovu zdrapil bojovníka za ľavú ruku o čosi vyššie od lakťa.

Kmásal s ním a kmásal. Slávova ľavá ruka vyzerala ako čerstvo rozoraná brázda. Navyše mu vypadla sekera. Skotúľala sa kdesi dele svahom. Keď medveď videl že dvojnožec ochabol pustil ho. Pobehol o kúsok ďalej od Sláva a začal si oblizovať krvácajúce rany.

Pod Slávom bol kruh podupaného blata premiešaného z krvou ľudskou a krvou besa. Do Zlovrchu boli blesky a nad kopcom duneli hromy akoby ich sem niečo priťahovalo. Slávo otvoril oči. Zbadal svoju dokmásanú ľavú ruku. Obzrel sa okolo seba. Krv. Veľa krvi.

Neprelejem ju zbytočne. Musím obludu skántriť.

Podarilo sa mu sadnúť si. Mokré vlasy sa mu lepili na tvár. Krv pomaly nebola ani vidno. Bola zmývaná vodou. Slávo zbadal Medveďa. Lízal si ranu na zadku a divo funel. Červené oči žiarili v šere ktoré sa v lese vytvorilo keď začalo pršať. Slnko celkom zatienili oblaky.

Slávo sa rýchlo pomodlil k Morene nech mu dopraje rýchli koniec, postavil sa a rozbehol sa. Nevedel kam, ale vedel že musí bežať. Keď už bol skoro na vrchole kopca zbadal ozrutu ako za ním zdola trieli. Medveďovi s pod láb fškali kusy zeminy a z papule mu odlietali odporné sliny. Slávo pod sebou uvidel strmé skalisko na južnom svahu.

Oštep. Spomenul si. Musel padnúť niekde sem.

Skôr než sa Slávo rozhodol urobiť čokoľvek do ľavého boku sa mu zahryzli ostré zubiská a už letel dole skaliskom. Medveď sa doňho poriadne zahryzol a mrštil ním dole svahom. Slávo spadol na husté konáre veľkého buka, čo mu zachránilo život, a následne zletel z mohutných vetiev a zdrúzgal sa na zeleným machom porastené skaly. Poriadne sa pri tom udrel do hlavy a zostal ležať na mokrom lístí. Kvapky hustého dažďa zmývali zo Slavomíra krv a špinu.

Slavomír sa narodil v malej osade na severnej strane Dunaja. Široko ďaleko bola rovina a jeho ľudu sa tam darilo. Siali ovos, pšenicu, jačmeň a žito. Chovali kozy, sliepky a ovce. V Dunaji lovili kapry,

šťuky, zubáče a iné ryby. Všetkého mali hojne aj bez bojových výprav a žili pokojne. Na teplej rovine z dostatkom jedla, čistou životodárnou vodou a miernejšími zimami im nič nechýbalo.

Až raz jedného dňa pokojné nažívanie tohto mierumilovného ľudu narušili Avari. Divý, akoby démonmi hnaný krvilačný kočovníci umne jazdiaci na koňoch zo zakrivenými šablami a cudzími, zvláštne tvarovanými lukmi. Dlhé čierne vlasy im viali vo vetre a z ich temného pohľadu tmavých očí sa šíril strach a hrôza. Keď dorazili do osady prvý krát, zabili množstvo mužov, ženy znásilnili a veľa ich odviekli so sebou. Ukoristili mnoho šperkov z bronzu, lepšie zbrane a niekoľko prasiec a oviec. Odviekli so sebou aj Slávovu matku. Jeho otec bol zabitý avarským šípom z masívnu sekerou v hrsti pripravený brániť svoju rodinu. Tá hŕstka ľudí čo tento krvavý lúpežnícky nájazd šikmookého kmeňa prežila sa vydala na sever. Predpokladali že kočovníci sa vrátia, čo sa napokon aj stalo pravdou, a odtiahli do hustých severnejších lesov. O malého Sláva sa všetci starali ako a niekoľko ďalších sirôt ktorých rodina bola zahubená alebo odvečená Avarmi. Zbytky obyvateľov osady sa doplachočili aj z ostatkami majetku k ďalšej Slovanmi osídlenej osade. Tamojší obyvatelia utečencov prichýlili a neskôr im pomohli vystavať si vo svojej osade nové domy. Prijali ich medzi seba.

Sláva ako malú sirotu bez rodičov a súrodencov prichýlil kováč Hrdoš a jeho žena Dobromila. Kováč Hrdoš bol veľký chlapisko z býčou šijou a širočiznými ramenami. Dobromila bolo hnedovlasé útle žieňa s tmavými očami. Dobromila sa Sláva ochotne ujala lebo z Hrdošom vlastné deti nemali. Hrdoš Sláva priučil kováčskemu remeslu a vykresal s neho mocného chlapa. Dobromila ho učila úcte, pokore a добрute. Slávo trávil veľa času v Hrdošovej dielni, ale rád pomohol aj ostatným osadníkom. Ľudia ho mali radi.

Slávo si medzi novými súkmeňovcami našiel priateľa Zemina. Stali sa s ním nerozlučný druhovia. Spolu chodili chytať ryby, túlili sa po lesoch, vo všetkom si navzájom pomáhali a vystrájali všelijaké pestvá.

Hrdošovi a Dobromile sa neskôr narodila dcéra Vlasta. Bola po mame. Štíhla ako prútik, hnedovlasá s tmavými očami. Rodičia sa s ňou veľmi tešili. Po matke Vlasta zdedila dobré srdce a po otcovi pracovitosť. Keď Vlasta vyrástla, Slávo sa do nej zahľadel. Vlasta Slávove city opätovoala a hoci Hrdoš a Dobromila vychovávali Sláva ako vlastného syna, udelili dvom zaľúbencom požehnanie a oni sa vzali. Bol to utešený pár. Čoskoro sa im narodil syn Zemin.

Avari napádali územia na sever za Dunajom no k Slavomírovej osade sa dostali len raz. Domov bolo treba brániť a tak sa muži vychystali do boja. Slávo sa bál. Bál sa tých vrahov z havraními vlasmi. Zabili mu otca, matku odviekli so sebou a zvyšok kmeňa prinútili utiecť z rodiska. Muži so Slavomírovej osady sa spojili s mužmi pochádzajúcimi z osady na juhovýchod od tej ich. Muži si nachystali sekery, oštepy, luky, šípy, štíty, prilbice a meče vyrobené v Slávovej a Hrdošovej dielni. Do bitky mal ísť aj Slávo. Bol mladý, silný a vrtký. Lež bál sa. Vlasta dobre poznala svojho muža. Ved' s ním vyrastala od malička. Vedela čo je vo veci. Prihovoril sa za Sláva u staršinu Radovana. Povedala mu že Hrdoš je už starý a všeličo sa môže prihodiť. Keby Slávo padol v bitke kto by potom vyrábal a opravoval meče, sekery, klince, pluhy a ďalšie kovové predmety. A nakoniec bolo treba aj v osade nechať pre istotu nejakých mužov. Staršina dal Vlaste za pravdu a nechal Sláva a pár mužov v osade. Keď bojovníci odchádzali prelievať krv za svoje domovy a rodiny Slávo daroval Zeminovi meč, aký ukoval len jeden. Bol dlhší ako bežné meče, aby umožnil nositeľovi zasiahnuť nepriateľa z väčšej vzdialenosti, z oboch strán nabrúsený s ostrým hrotom. Rukoväť bola oviazaná volskou kožou a v netradične tvarovanej hruške bol vsadený jantárový kameň. Pár takých Slávo kúpil za svoje výrobky od obchodníkov ktorý prišli zo severu. Keď sa Zemin vrátil z výpravy meč bol zlomený. Vraj mu doň nejaký Avar tak silno búšil sekerou že meč praskol a keď ním Zemin udrel do Avarovho štítu zlomil sa. Slávo nebol spokojný zo svojou prácou na Zeminovom meči, no teraz ho trápilo iné. Obyvatelia osady sa radovali

z víťazstva. Ich bojovníci tlupu Avarov rozprášili a priniesli so sebou bohatú korisť - koňe, avarske šable, luky a rôzne ozdoby a šperky. To však Slávovi radosť nerobilo.

Kým bojovníci udatne rúbali Avarov, Slávo a pár mužov z osady sa rozhodli vyklčovať kus lese na sever od osady. Za úzkym pásom bukovo dubového lesa sa začínal kopec – Zlovrch. Tak ho nazvali už dávno, lebo na ňom sídlili zlý duchovia a nedobré mocnosti. Aspoň to sa v osade povrávalo. Slávo, Hrdoš a pol tučta osadníkov jedného sychravého rána pustili sekerami do mohutných dubov a bukov. Okolo nich sa vznášal nepriehľadný tmavý opar. Hneď ako padol prvý strom chlapi si založili oheň lebo sa ochladilo. Rúbali a rúbali. Pri pňoch sťatých stromov založili ohne, aby ich vypálili. Čím viac ohňov nakládli tým väčší opar a hmla sa okolo nich vytvorila od vrchu kopca povieval čoraz silnejší vietor a prinášal chlad. Keď si chlapi povedali že by sa už hádam aj vrátili nazad do osady z lesa od kopca sa vyrútilo strašné ryšavé medvedisko s červenými pazúrami a veľkými zubiskami. Akoby ho boli ohňami rozhnevali. Vydesení muži sa pochytili sekier, ale kým to stihli, prvý už ležal dotrhaný medvedími tesákmi v kaluži krvi. Keď Slávo uvidel tú hrôzu, odhodil svoju sekeru ako ťažké bremeno do kriakov a rozbehol sa preč. Bežal smerom k osade. Za chrbtom začul výkrik plný zdesenia. V Behu sa otočil. Zbadal Hrdoša ako sa z odhodlaného postoja z pozdvihnutou sekerou proti ohavnej beštii rúti z rozpáraným bruchom k zemi. Zakopol o koreň a združgal sa do lístia, avšak rýchlo sa pozviechal a bežal ďalej. Počul ďalšie výkriky ale už sa neobzrel. Len bežal.

Z drevorubačov sa okrem Sláva zachránil už len jeden chlap ktorý mal tiež rýchle nohy a málo odvahy. No Slávo nemal odvahu žiadnu. Bol to rodený zbabelec a málokto o tom nevedel. Ľudia mu to však nezazlievali. Nebol dobrý bojovník, ale zato bol vynikajúci kováč. Nezazlievali mu to až doteraz. Nechal svojich druhov a svojho pestúna napospas prekliatemu medveďovi. A najviac si to zazlieval sám Slávo. Ba priam sa preklínal za svoju zbabelosť. Preklínal a nenávidel. Nechcel bežať. Chcel sa tej potvore postaviť, no nohy akoby mu išli samé. Nemohol ich zastaviť.

Z Hrdoša a ostatných chlapov veľa nezostalo, no ich zvyšky aj tak spálili, kosti a popol uložili do hlinených nádob a pochovali na pohrebisku za osadou. Slávo sa bál že sa Vlasta naňho nebude chcieť ani pozrieť, no ona ho tak milovala že mu dokázala odpustiť všetko. Slávo stále žil a pracoval v osade, no z biľagom zbabelec. Po niekoľkých rokoch to obludné medvedisko zaútočilo zas. Prepadlo pastierov neďaleko od osady a z ohrady uchmatlo tri ovce. Ľudia sa toho monštra báli a nemali odvahu postaviť sa mu. Vedma Čaroslava tvrdila že hore na Zlovrchu je akési staré, longobardské pohrebisko alebo svätyňa, ktorú má medveď strážiť. Cítila s toho kopca temné poryvy magickej sily. Sama sa bála k tomu kopcu priblížiť.

V jednu osudnú noc, keď Slávo ešte v noci pracoval vo svojej dielni prišlo medvedisko do osady. Slávo už do nákovy nebúšil ,aby nerušil ľudí pri oddychu. Opravoval si nejaké náradie, keď sa doňho zrazu zaťal ostrý chlad. Prihodil do ohniska smrekové poleno, aby sa rýchlo rozhorel oheň z ešte tlejúcich uhlíkov. Postavil sa zo stolčeka a vyzrel z dverí. Okolo osady sa vnášala nepriehľadná hmla. Trhlo ním. Pamätal si tento chlad aj hmlu. Rýchlo zabuchol dvere a podoprel ich akýmsi kolíkom. Spomenul si ako s Hrdošom pri rúbaní lesa kládli ohne. Akoby ho práve tie ohne prilákali. Chytrou kutáčom odstrčil už už horiace poleno a plamienky udusil. Zostal len chumáč dymu. Schmatol do ruky novo ukovanú sekeru a schúlil sa do kúta dielne. Znehybnel, ba skoro ani nedýchal. Načúval a modlil sa ku všetkým bohom ktorých poznal. Odniekiaľ z diaľky sa ozval rachot a mečanie kôz. Chlievy. Boli na opačnej strane osady. Dostatočne ďaleko od Sláva. Napadlo ho že by mal varovať ostatných, no nepohol sa ani o palec. Ticho čušal v kúte a zvieral porisko sekery.

Začul vrznutie verají. Jemné kroky zacupitali popred dielňu. Len to nie. Vyskočil ako keby si popálil zadok a vrhol sa k dverám. V poslednej chvíli zastal lebo začul ešte čosi. Prasce prestali kvičať a po voľnom priestranstve medzi obydliami zaduneli kroky. Nie. To neboli kroky. Bol to diví beh. Začul ešte

čosi. Detský krik. Zemin. Vzápätí ďalšie ľudské kroky a ďalší krik. Vlasta. Keď krik náhle ustal Slávo klesol pri dverách na kolená. Sekera mu vypadla rúk. Triaslo ho ako osiku. Už nepočul nič. Nič. Prebral sa ráno. Ležal schúlený pri dverách podopretých kolíkom. Vedľa neho ležala na udupanej podlahe sekera. Prekliata sekera. Prečo sa jej nechopil? Prečo zostal pri dverách a zbabelo načúval? Prečo?

Pocítil hlad. Zaškvrkalo mu v bruchu, no to bolo to posledné na čom mu teraz záležalo. Jeho synček Zemin a milovaná žena Vlasta, ktorá by preňho aj dušu dala boli mŕtvy. Nemusel vidieť ich telá. Proste to vedel. A stalo sa to kvôli nemu. Len kvôli nemu.

Keby nebol zbabelec. Keby len nebol taký zbabelec a včas by vybehol z dielne a varoval rodinu. Mohol zburcovať mužov a medveďa odohnať. Ale nie. On zostal skrčený v kúte. Chcel vybehnúť von. Chcel zachrániť svojho tmavovlasého, hnedookého synčka Zemina a svoju milovanú dobrotvivú Vlastu, ktorí mu boli všetkým, no nohy ho odmietali poslúchnuť. Rukami kľčovito zvierali porisko novo ukovanej blyštiacej sa sekery ale pohnúť sa nemohol. Preklínal sám seba a keď začul krik svojich milovaných len si zapchal uši. Zapchal si uši, ronil horúce slzy ktoré mu stekali po tvári a padali na udupanú hlinu pod jeho skrčenými nohami.

Keď sa však ráno prebudil niečo sa v ňom zlomilo. Z hromady náradia, zbraní a všelijakých kovových predmetov ktoré vytvoril schmatol oštep z dlhým hrotom v tvare predĺženého listu. Pohľad vrhol aj na sekeru ktorá mu celú noc robila spoločnosť. Nezobral si ju. Otvoril dvere a vykročil do nového dňa. Po nádvorí medzi domami behali ľudia. Na opačne strane dvora Slávo uvidel mŕtve prasa. Ležalo v krvavom blate. Spomenul si že v noci vlastne pršalo. Bola búrka. Hneď potom ako ustal nočný krik. Obzrel sa napravo od svojej dielne. Na zemi boli krvavé fláky. Rýchlo odvrátil pohľad a vydal sa krížom cez osadu na sever. Rovno k Zlovrchu. Ľudia naňho odvrátili pohľady. Hnevlivé, nenávistné, pohrdavé, ale našlo sa aj zopár ľútostivých. Slávo si tie pohľady nevšímal. Bezmyšlienkovite kráčal na sever. Keď už bol pri posledných domoch osady, čiernu oblohu nad Zlovrchom preťal sýtočervený blesk.

Mohutne zahrnelo.

Slávom trhlo.

Pevnejšie zovrel porisko oštepu.

Zadul silný vietor a oprel sa do dubov a bukov čnejúcich sa na Zlovrchu. Stromy sa pod náporom vetra zakolísali a lístie v ich korunách zašumelo, ale to Slávo nepočul. Stojac na mieste a hľadiac na Zlovrch rozmýšľal čo si má o tom blesku myslieť. Bolo to varovanie alebo Perún požehnal jeho rozhodnutie?

Spomenul si na sekeru. Už už sa po ňu otáčal. Ved' preto ju aj nechal v dielni. Aby sa mal po čo vrátiť. Vrátiť a zostať doma. Viac pohrdania by sa už aj tak nedočkal.

Zrazu však zbadal Zemina. Býval na severnom konci osady so ženou aj dvoma deťmi. Zemin naňho pozrel. Na Slávovo prekvapenie v jeho očiach nevidel hnev, zlosť ani pohrdanie. Lež smútok.

Slávo otvoril oči. Zbadal lístie. Zdvihol hlavu. Ležal bod mohutným bukom na premočenej zemi a ostrých hranách kameňov. Pokúsil sa posadiť. Ostro ho pichlo v ľavom boku. Zúfalo zaskučal a zo zaťatými zubami sa posadil. Halenu mal dotrhanú a nasiaknutú krvou. Taktiež mu krvácalo aj ľavé lýtko a nemohol a v lakti a zápästí nemohol pohnúť ľavou rukou. Bez pochyby mal rozdrvené kosti. Rozhliadol sa okolo seba. Všade bola záplava starých dubov a bukov. Pomedzi ich konáre a lístie sa predierali ťažké kvapky dažďa z ťažkých čiernych oblakov.

Slávo zacítil dym. Začal ľutovať že sa ráno nenajedol ba ani len nenapil. Predstavil si veľký kus pečeného mäsa, no keď ho napadlo že dym je zrejme z hraníc na ktorých pália jeho ženu a syna naplo ho.

Obzrel sa nahor. Čnel sa nad ním kamenný zráz pokrytý machom. Zo škár medzi kameňmi vyrastala drobná tráva. Keby odtiaľ spadol rovno dolu určite by bolo po ňom.

Znova sa zablyso. Kútikom ľavého oka zahliadol nejaký záblesk. V prvej chvíli sa zľakol no keď sa prizrel pozornejšie tvárou mu preletel letmí úsmev.

Medzi kameňmi napravo od seba zahliadol blyštiace sa ostrie oštetu. Oštep tam musel spadnúť keď ho vrhol po oblude, ktorú nanešťastie netrafil a oštep zmizol nad zrázom. Slávo nepočul žiadne podozrivé zvuky no vedel že medveď je nablízku a čoskoro môže prísť. Horko ťažko sa pozviechal a vyrzil po oštep. Ostala po ňom len mláka dažďovej vody a krvi. Tackajúc vytiahol oštep spomedzi skál a začal uvažovať čo ďalej. Bolo bi mu treba aspoň provizórne obviazať rany. Sadol si pod zráz, chrbtom sa oprel a vlhký, machom porastený balvan. Oštep si pripravil k pravej nohe, aby naň mal možnosť rýchlo dosiahnuť v prípade potreby. Z haleny si odtrhol rukáv a snažil sa omotať si ranu na nohe. Jednou rukou mu to bohvieako dobre nešlo ale bol odhodlaný. Odhodlaný zostať a bojovať.

Keď si chcel odtrhnúť druhý rukáv aby si oviazal rany na ruke zrazu pocítil v hlave akýsi tlak. Bolo to neznesiteľné. Trvalo to len pár sekúnd no Sláva akoby to celkom ochromilo. Ruky mu klesli vedľa tela. Celý sa uvoľnil.

V tomu začul v hlave smiech. Zlý, škodoradostný výsmech. Vyľakane gúľal očami, lebo to bol jediný pohyb ktorého bolo jeho paralyzované telo schopné a pátral po zdroji toho hrozného zvuku. Okrem stromov, kameňov, lístia a koreňov však nevidel nič. Ani ho nenapadlo že to mohol biť prelud, lebo si bol viac ako istý že to bol skutočný hlas.

- Hľúpy ľudský červ - ozvalo sa zrazu Slávovi v hlave -ako si si len mohol myslieť že ma porazíš ?

Zas ten povýšenecký škodoradostný smiech.

- Vpadol si zo zbraňou na staré pohrebisko kde spočívajú kosti starých Bójov, Kvádov a Longobardov. Tieto udatné kmene štiepali lebky, párali bruchá a rúbali nohy a ruky v mene Ermunaza aby ich telá mohli spočinúť v Ermunazovej hrobke a ich duše vo Valhale. Nezaslúžiš si nič iné ako slúžiť týmto hrdinským bojovníkom vo Valhale ako obyčajný otrok - dokončil hlas v Slávovej hlave ohnivo.

Nastala dramatická odmlka.

Potom ako Slávo nadobudol pocit že sa jeho telo trochu spamätáva, podvedome si k sebe pritiahol oštep a odvážil sa vysloviť jediná otázku ktorá ho v danej chvíli trápila – Čo, ... čo si zač ? Ukáž sa mi ! Slávo tušil odkiaľ ten hlas pochádzal. Na Zlovrchu bol len on a ten hnusný, ryšavý medveď pokiaľ sa nepočítajú mŕtve ohlodané kozy, no aj tak nemohol uveriť že by normálny ľudský hlas ktorému rozumel patrilo divému krvilačnému zverovi.

- Che - zasmial sa hlas plný škodoradosti – cítim tvoj strach. Dokonca sa mi zdá, že si stelesneným strachu. Ale keď ťa tak pozorujem ...

Slávo pevnejšie zovrel oštep a rýchlo sa okolo seba rozliadol.

- ... nezostáva ti veľa života. Prečo by som ti nepovedal kto som ?

Slávo sa pokúsil vstať no telo mal stále z časti paralyzované a navyše krv z ľavej nohy aj napriek obväzu z haleny presakovala. Tuho sa oprel chrbtom o balvan. Za ním sa dohora vinul takmer kolmý skalný zráz a pred ním bol hustý les. Okolo neho bol polkruh s ktorého naňho bolo možné zaútočiť a preto mal oči na stopkách.

- Posledný tu boli Longobardi. Pochovávali svojich mŕtvych pod tým stĺpom tam hore na kopci. Mňa stvoril boh vojny, veľký Ermunaz. Poveril ma dozerať na duše mŕtvych aby bezpečne opustili svoje smrteľné telá a odišli do Valhali k Odinovi. Tam hodujú, zabávajú sa a očakávajú koniec sveta, kedy

zvedú svoju poslednú veľkú bitku po boku svojich bohov. Ermunaz ma obdaril darom reči, preto ma teraz môžeš tak vydesene počúvať. Che. Staré germánske kmene ma nazývali všelijako ale najčastejšie Sweder, čiže veľký, silný, násilný. Lichotilo mi to. Keď Longobardi odtiahli s týchto končín chcel som ísť tiež, ale nemohol som. Som na večné veky zviazaný s týmto pohrebiskom a budem ho chrániť za každú cenu. Veď preto ma Ermunaz stvoril.

Nastalo ticho. Bolo počuť len dážd' cupkajúci na lístie stromov.

- No ale dosť už o tom - ozvalo sa vážne - musím s tebou skončiť. Síce nevyzeráš zle, ale hore mám ešte kúsok kozaciny.

Keď hlas doznal zo Sláva akoby niekto odvalil ťažkú kladu. Údy sa mu uvoľnili. Zrazu mohol hýbať celým telom ako sa mu len zachcelo.

Hlavou mu prebleskli posledné slová hlasu v hlave - Musím s tebou skončiť. Síce nevyzeráš zle, ale hore mám ešte kúsok kozaciny. Rýchlo sa pozviechal a podopierajúc oštepom sa postavil. Z tváre si odhrnul mokré vlasy, ktoré sa mu lepili na tvár a prekážali vo výhľade. Rozhliadol sa okolo seba. Nič. Nič len stromy.

Musím s tebou skončiť. Musím s tebou skončiť. Musím s tebou sko...

Z temnoty lesa vyskočila veľká ryšavá machuľa. Slávo však vedel čo to je. Medveď bol taký rýchli že Slávo sa ani nestihol pripraviť na obranu. Len sa rýchlo hodil na pravo. Spadol do lístia a zaskučal bolesťou. Spadol na ľavú, dolámanú ruku. Medveď nepostrehol že votrelec rýchlo uskočil a narazil do balvana, o ktorý sa Slávo pred chvíľou opieral. Prekvapene sa poobzeral a keď zbadal Sláva, ktorí sa medzičasom pozviechal na nohy, ako naňho mieri oštepom prenikavo zavrčal a jeho pohľad vzplanul sýtočerveným plameňom. Slávo bodol.

Swederom prudko myklo a prenikavo zaskučal keď sa mu ostrý blýskavý hrot oštepu zaryl nad lopatku. Vystrekla čierna krv.

- Bastard ! – zafunel medveď a švihol po Slávovi labou.

Slávovi sa podarilo uskočiť, ale stratil pri tom rovnováhu a spadol. Pichlo ho v roztrhnutom lýtku a zaskučal. Keď videl ako sa ten démonický výtvar akéhosi boha Sweder postavil na všetky štyri a pozrel naňho tými červenými planúcimi očami, pomyslel si že udrela posledná chvíľa jeho života.

Bol to vôbec život čo som žil ? Aký to malo význam ? Ukuť pár nástrojov pre ľudí, ktorý sa pominú rovnako rýchlo ako teraz ja, včera večer Vlasta a Zemin, predtým Hrdoš a ešte predtým moji rodičia, ktorých som ani nepoznal ? Načo prežívať všetky ti útrapy ? To najdrahšie čo som mal sa pominulo a zostal som len ja. Prečo ?

A v tej chvíli mu to došlo. Spomenul si, ako nejaký pocestný, ktorých prichíli doma v osade, hovorili, že sa stretli s kupcami idúcimi s ďalekého juhu. Tam pri mori vraj kedysi dávno žili veľmi múdri muži, a jeden s nich prehlásil, že ľudská duša nájde pokoj až vtedy, keď človek dovŕši svoju pomstu.

V tej chvíli akoby Slávo napojili bohovia svojou božskou medovinou, ktorá im dávala silu a nesmrteľnosť. Bol odhodlaný Swedera zabiť a pomstiť sa, no kým stihol čokoľvek urobiť, medveď sa už naňho rútil.

Slávo opretý a masívny dub len zapichol pätku oštepu medzi koreňa a v poslednej chvíli vztýčil blýskavý hrot proti ryšavej hrudi.

-Vlastááá ! – zakričal a pevne zovrel oštep v svalnatých, kováčskych rukách.

Sweder v zotrvačnosti skoku už nestihol nič urobiť, a vlastnou váhou sa nabodol na oštep. Hrot doňho vnikol odpredu cez hrud' a vyšiel kdesi na chrbte v spŕške čiernej krvi. Porisko zapraskalo a oštep sa zlámal. Dlhý kus ostal trčať v Swederovom masívnom tele. Keď porisko oštepu prasklo medveď však letel ďalej. Slávo opierajúceho sa chrbtom o dub a kľáčiaceho na pravom kolene prešpikovali Swederove ostré, zahnuté pazúry. Tentoraz vytryskla červená krv.

Ešte predtým ako sa obaja zrútili na zem, Slávo zazrel ako medveďovi vyhasol v očiach červený plameň. Na tvári sa mu zjavil letmý úsmev.
Pomstil sa.